

POD ATENINIM OKLOPOM

I

Nekada davno, tačnije pre 40 godina, u mestu zaboravljenom od svih, osim od Boga (bar ako je verovati imenu koje su mu meštani nadenuili), jedna žena dobi trudove.

Još nerođena beba počela je zadavati muke svojim roditeljima. Nije bilo dovoljno što se Sunce sakrilo ispod horizonta, ni to što je sneg toliki da se samo rudničko terensko vozilo moglo probiti do prvog većeg grada, nego se još ni ona, mala, nije mogla odlučiti gde želi da udahne svoj prvi udah. Vratila je sa pola puta celu ekipu, koja je najpre pokušavala da lopatama očisti sneg sa kolovoza. Mora da se silno zabavljala tamo u majčinoj utrobi!?, „Ko im je kriv kada nisu pogledali efemeride“, mislila je. „Znali bi već koliko je planeta retrogradno u tom času...“ Naručila je, ipak, rezak planinski vazduh za svoj prvi nastup. Bilo ga je u obilatim količinama tu, u podnožju mistične planine o kojoj i sada kruže priče o endemskim travkama, vilama, gorostasima i viđenom NLO-u.

„Otkud ona?“, pitao se otac. „Hteo sam sina, ovo je neka prevara!“ Nema sumnje, dobar joj je start. U tom času vetar zlokobnog zvuka ispisivao je nešto svojim ledenim perom na prozoru porodilišta. Samo je babica (koja joj se iskreno obradovala) primetila najpre strelu (bilo je 3.07h), onda neki simbol koji liči na 4 i slovo **R** tik uz njega. „Hm, ovo mora da je važno...“ Zapanjeno je gledala u zimske šare na oknu. Mesečev srp udružio se sa slovom **h**, a preko puta stajali su **h** i **ψ**. Olovka ledenog šiljka povezala je sve ovo u jedan trougao. Ne, nije to bila amajlija u obliku velikog trigona; bila je to mlaka najava sudbinskog toka tek rođene bebe. Nagoveštavala je rastrgnutost na (polu) krst koji mora izdržati ako joj je život mio.

Današnji astrolozi tumačili bi to kao: vladar Ascendenta nalazio se na vrhu T-kvadrata, napadnut kako od strane tradicionalnog, tako i od transcendentnog dispozitora Sunčevog znaka, i pošto to nije zadatak dostojan buduće ratnice, opoziciju koja se nadkrilila nad nesretnim Jupiterom pridržavao je i vladar osme kuće, dok mu je protivtežu udarao Pluton, inače vladar dvanaestice.

Odjednom, babica primeti svetlosni zrak koji se nazirao sa druge strane stakla i pao na **4**. Da je mogla da isprati njegovu punu putanju pogled bi joj se zaustavio na nebeskoj tačkici, onoj koja sija sa ramena lovca Oriona, a predstavlja zapravo fiksnu zvezdu Belariks. „Beše li to ona žena-ratnica?“,

prisećala se ona. „Znam da je Orionu pripala nemoguća misija, zadatak da oslobodi ostrvo Hios od divljih zveri, i tako zasluži ruku svoje ljubljene. O, slučajnosti! Sve se to može videti kroz 7. okrajak ovog kruga. Da, da, Orion je bio Posejdonov sin, a ovde se lepo mogu videti dve ribe na početku 4. kuće.“

Majka i beba su konačno našle malo mira, ili je bar tako izgledalo, tako da je babica mogla na miru da dešifruje novonastalu figuru vraćajući se u doba spokojnog detinjstva kada su se mališani uspavljivali bajkama i mitovima. I pored vascelog Orionovog truda, on je ipak na kraju oklevetan za silovanje. Nisu mu uzeli kao olakšavajuću okolnost to što su ga teško opili, niti činjenicu što je morao da se sam brani, jer njegov otac nije mogao da mu pruži adekvatnu pomoć. Razdaljina između Ψ i Ψ bila je tačno 150° , što ukazuje da je potrebno puno budnosti i prilagođavanja datim okolnostima.

Poslednji krak koji se širio iz osvetljene tačke koja označava glavnog aktera ove priče- 4- više je bio snop svetlosti nego jasno definisana linija. Moglo bi se reći da je na oko 120 ° unazad smeštena jedna čudna družina. U pozadini su se nazirali talasići, a kad se baš dobro zagleda, mogu se odgonetnuti i vazdušni podeoci. Unutar njih, tačno kod broja 22, ocrtavao se neki špicasti Mesec, obojen gustom, crnom bojom. Četvrti podeok više, svoju poziciju vatrenim pokličem objavljivao je Mars, personifikacija muške spremnosti na borbu. Odmah za njega zalepio se asteroid, koji bi, samo da je malo obliji možda mogao da prođe i kao zanosna Afrodit. Ipak, ona je pronašla uglastiju formu: romb sa krstastim postoljem. Pretpostavljate, bila je to ona, boginja mudrosti, zanata, zaštitnica junaka, boginja rata. Sa kopljem u ruci, rođena sa oklopom, skoro da je držala ceo Svet jednom rukom, na tom zagonetnom 29° Vodolije. “Da li se radi o pukoj koincidenciji, to što se postavila tačno u sredini pozornice, baš između svetala? Zašto na kraju, pa tu poziciju svako normalan izbegava?”, uživala se znatiželjna žena. Atenina prva komšinica, ona na ćošku ulice Vodolije i ulice Riba, zvala se, kao i ona gore, opet Lilit. Pomenuto društvo iz kraja vremenom je sve više imalo utisak da se nalazi pod prismotrom. Znao, onaj lik što se stalno šunja i krije u kući broj 12, onaj sa trozupcem, nekako ih nije milo gledao, iako nikada nije rekao ni reč. U njegovoj kući vladala je potmula tišina, tako da su se čak mogle čuti škorpije i zmije koje su se vrzmale naokolo, ali pssst...

Konačno, neoštećeni ali pomalo usamljeni, šćućuriše se u toj komplikovanoj brazdi, Sunce i Venera. Hajde, bar nešto da bude čisto i sjajno...

Ostao je još samo jedan simbol. On je sadržavao sve - i krug i polukrug i krst. Duh, dušu i telo? Kao čovek, kao dete, kao neko u koga bi ova beba mogla da izraste. „Da li je to njen budući idol?“ Pa, verovatno... Vladar prve u Blizancima, baš kao i severni Mesečev čvor, MC u Devici... Sasvim sigurno.

Bio je još uvek 26.01.1966. „Četvorka“, kazali bi numerolozi. Taman kada je slika definitivno formirana, babicu je obuzeo san... Šteta, htela je da shvati. Nije ni slutila koliko je to krupan zalogaj i za mnogo potkovanije od nje.

Par dana kasnije iz te sobe dopirala su pucketanja i ljudski smeh. Žagor. „Šta li je sada?“ Prijatelji, kumovi i roditelji bebe sa srnećim očima bacali su kocku. Valjda su hteli da im Univerzum pomogne pri krštenju. Što je najsmušnije, mislili su da je to njihova volja, da je dete samo njihovo, da mogu da ga odvoje od Urana tek tako. Besmislica! Kocka je bačena... PSIHULA! Devojčici su nadenuli to ime, poštujući volju viših sila.

II

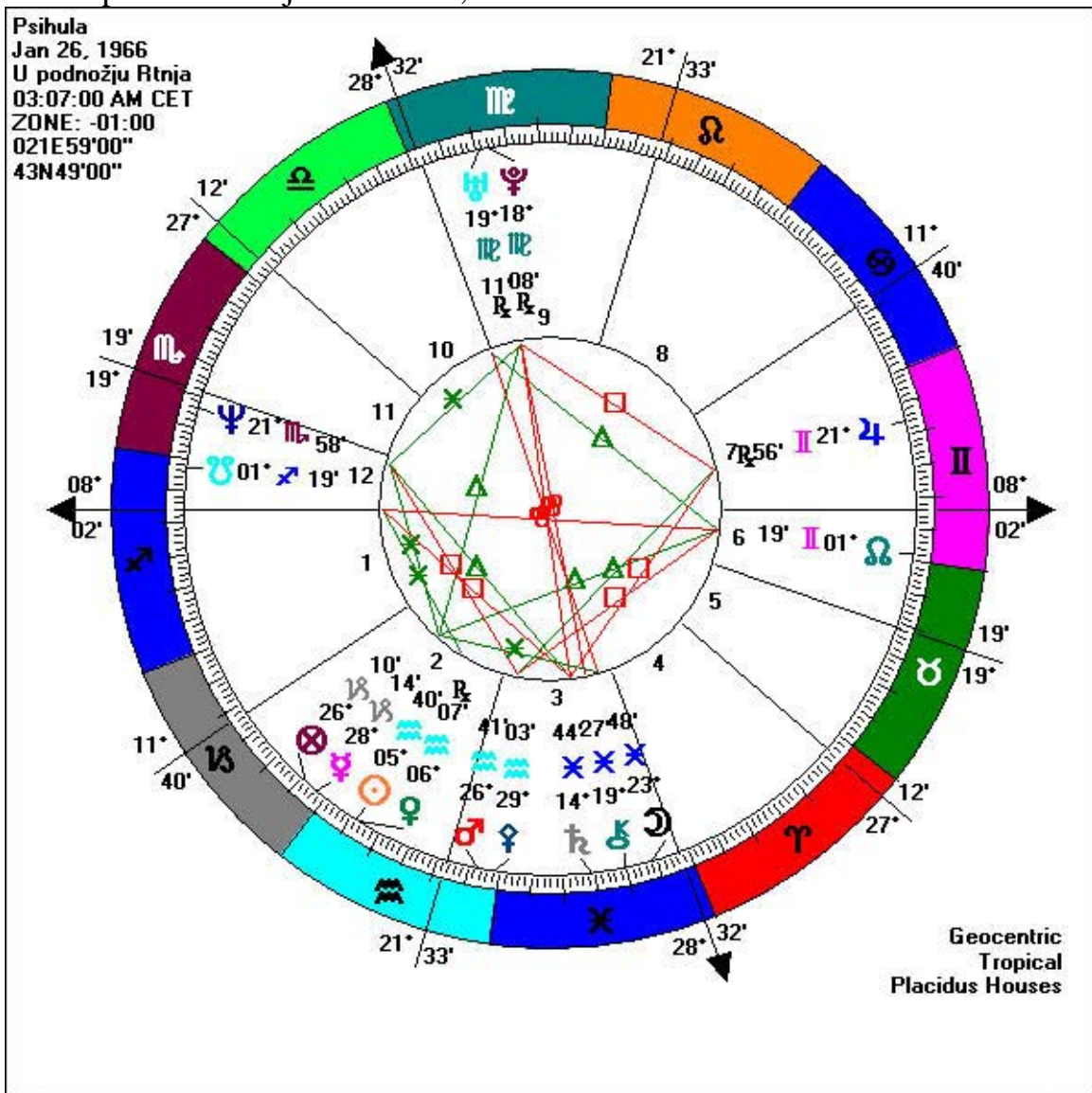
Godine su prolazile, a maloj su svakakva pitanja padala na pamet. Pitala se zašto mora da sluša te ljude koji su igrali (manje ili više uspešno) uloge stvaraoca. Nikako da je napusti osećaj da su njeni pravi roditelji negde daleko, negde gde se vreme ne računa linearno, na mestu koje pamti sve, u kome ravnopravno egzistiraju sve mogućnosti, gde je sve dozvoljeno samo ako to jako i tiho poželiš. Danju, Psihula je slobodno trčkarala po rascvetanim poljima prepunim divljeg cveća. Hvatala je leptire, smelo se pela na staro drvo drenjine i sladila se njenim zagasito crvenim sokovima. Imala je potpuno poverenje u to čarobno mesto koje joj je dodeljeno za početak sadašnje inkarnacije. Nije se mnogo bojala čak ni onog februara kada se sa svojom najboljom drugaricom Artemidom i ostalim klincima umalo nije udavila u nabujalaj reci koju su pokušavali da pređu bežeći iz „šumice“ od „vampira“. Znala je i tada da će se pojaviti neki anđeo, ili neki dobar čovek, kako god, da im pomogne u ostvarivanju prvog velikog poduhvata. Naravno, nije mogla znati da negde duboko u senovitoj prošlosti njenog malog bića čuči i čeka Neptun, možda baš na dvanaestom kičmenom pršljenu. Tek mnogo, mnogo godina kasnije Psihula će biti spremna da spozna bez straha šta se sve može desiti nekome ko još nije pomirio Arisa i Posejdona. Njeni roditelji su bez razmišljanja otpuštali svaku dadilju koja bi se služila zastrašivanjem deteta, čak i kada je njena vragolasta znatiželja podržana energijom čistog izvora, postajala nenasosna. Zato su od nje skrivali slikovnicu pod naslovom „Na ušću Ahernar“, u kojoj mladi Fajtont na kraju upada u podzemnu reku Eridanus, još uvek nedovoljno obučan za upravljanje Sunčevim kočijama. I kao što to kod dece obično biva, Psihula je plakala baš za onim što je bilo zabranjeno, tvrdoglavo insistirajući da ona ume da se nosi sa Kronosom. Naravno, to je bilo danju. Noću se stalno budila snevajući strašnog bradatog dedu iz komšiluka. Tada bi joj majka navila „buzuki“ koji joj je donela iz Atine i devojčica bi vrlo brzo zaspala uz melodiju „Deca Pireja“.

III

Sa polaskom u školu donekle je nestalo one iskonske živosti koja je krasila neukroćeno detinjstvo ovog „vatrenog konja“. Stroga učiteljica stalno je izmišljala sve teže i teže zadatke koji daleko prevazilaze odličnu ocenu, a ambiciozna učenica se nikada nije bunila. Shvatala je to samo kao izazov. Najvažnije joj je bilo da se zna da je to **sama** postigla. Ugled učene porodice

koja živi u maloj sredini imao je specifičnu težinu i Psihula je osećala da je njen „zaštitni“ oklop svakoga dana sve više pritiska. Branila se bežeći u knjige, naivno verujući, baš kao i svako sa Jupiterom u Blizancima, da se tu krije znanje. Na sreću, imala je puno različitih interesovanja: šah, tkanje tapiserija, streljaštvo, literarna sekcija...

Letnje večeri provodila je na terasi, dugo, dugo posmatrajući zvezde... Zaboravljala je na vreme, na sve spoljašnje okolnosti, na prolaznost života... Napajala je dušu iskričavom svetlošću Mlečnog Puta. Činilo joj se da satima ne napravi ni jedan treptaj oka; ma, da ne diše uopšte. „Zašto mi neko ne pomogne? Arijadna na primer. Zašto mi ne pozajmi nevidljivu nit kojom bih mogla da se bezbedno uspnem do nebeskih visina?“ I sve tako, dok je neko ne bi opomenuo da je već kasno, da dođe na večeru.

Psihuline signale prvo je prepoznao Uran, ta daleka planeta znana kao zaštitnik čudaka, ekscentrika, genijalaca i buntovnika. Poslao joj je jednog svog proverenog čoveka, da bude tik uz nju i da je podseća da nije sama i da njene molbe nisu izlišne. Smernu plavu devojkicu fascinirala je moć transformacije Zemljanina koji joj je postao idol. Pored narandžaste kose koja je izazivački štrčala u vis, imao je još i oči različitih boja. Tako je Bouvi sa zidova Psihuline sobe mogao jednim okom da nadgleda njen ovozemaljski razvoj, a sa drugog nije skidao monokl koji mu je služio da sinronizovano promatra dijagram koji je iscrtavala njena psiha. Nije se ni ona dala tek tako pročitati. Naime, jednom dok je bila na moru, Psihula je načula da postoji jedno sigurno mesto gde možeš sakriti šta god poželiš. Nalazi se na rtu Sunion, u Grčkoj naravno. Tu putnika namernika dočekuju mermerni stubovi Posejdonovog hrama, dok ogromni talasi zapljuskuju obalu. „Hm... Šta bih mogla sakriti?“ Oduvek je maštala da bude nevidljiva, makar na dan. „Telo? Mnogo je, primetio bi neko.“ Razmišljala je. „Znam! Sakriću svoju dušu.“ Ljudi su ionako obuzeti brčkanjem u plićaku, tako da će se malobrojni usuditi da uopšte zarone zarad lova na retke dragocenosti.

Ostalo je još da smisli dobar razlog, ali Psihula nije mnogo brinula zbog toga. U takvim situacijama mogla je da se osloni na došaptavanje najboljeg ortaka Hermesa. Već su bili uigrani tim, partneri bez granica.

„Ne, ne želim da **odbacim** dušu“, pravdala se svom svevidećem junaku dubokog, meditativnog glasa. „Igraš se, mala“, uzalud je upozoravalo Dejvidovo zabrinuto lice. Već se bila ogrnula svetloplavim plaštom, onim koji joj je davao trenutnu moć razlučivanja. „Slušaj, da ti kažem“, navaljivala je. „Što se praviš da ne razumeš kad oboje znamo da si veliki znalac misterija? Prema tome, uzmi onu mapu na kojoj je iscrtano sve o meni, i samo prati moje reči.“ Zastala je na tren, tek da napravi dramsku pauzu. „Ako je moja duša predstavljena Mesecom, a on se izliva preko Riba, i ako se odatle može povući trigon do Neptuna sa početka 12. parčeta kruga koji držiš u rukama, u čemu je onda problem? Zar si zaboravio da je Neptun drugo ime za Posejdona i da je kod njega diskrecija zagarantovana? Osim toga, zar ne vidiš da će ta duša biti izložena raznim skrnavljenjima ako se nešto hitno ne preduzme? Mislim da Saturn u ovom slučaju treba da služi kao štit, bar dok ne kucne pravi čas za razotkrivanje...“ Psihulin mentor u ovom suludom poduhvatu našao se na pravim mukama. Ogroman je ulog bio u igri. Opet, njeno izlaganje deluje vrlo logično. I sam veliki avanturista, nakašlja se i konačno progovori: „Dobro, ubedila si me. Spustiću se večeras do tvoje terase Uringom 19. Imaš tri sekunde da uskočiš. Iskrčavanje je kod starog mermernog hrama na obalama Egeja. Ja ću otpevati odu Posejdonu i Kronosu najlepše što umem. Nadam se da će se umilostiviti i lepo spakovati

ono što ti je najvrednije. Cela morska bašta napraviće pletivo od najfinijih koralna, bisera i travki tirkiznih nijansi kako bi tvojoj duši bilo što udobnije. Ma šta se u stvarnosti dešavalo, to će ostati tako.“ Oči joj zablistaše od sreće. „Ti si car !!! Obožavam te.“ Klikkala je od sreće. I, rečeno – učinjeno.

IV

U objektivnoj ravni sve se odvijalo ustaljenim protokolom, bez ikakvih trzavica. Psihula je izrasla u atraktivnu devojkicu punu vrlina. Bila je omiljena u društvu, smirena i puna razumevanja, a uz to još i uspešan student. Namerno je izabrala fakultet na kome se svi ispiti mogu polagati u pismenoj formi, samo da bi izbegla bilo kakav lični kontakt sa profesorima. Već tada je morala da načini kompromis: studirati nešto što se od nje ne očekuje, nešto uprkos zvanju njenih roditelja; dovoljno apstraktno da zadovolji radoznalost i dubinu svog otvorenog duha; opet moralo je biti nešto ozbiljno i „teško“, nešto što deluje perspektivno. Uprkos visokim ocenama koje su se ređale na prvim stranicama indeksa, postalo joj je suviše monotono da po ceo dan sluša „teorema – dokaz...“. Promenu fakulteta odradila je na svoju ruku. Tu počinju teška iskušenja.

Vreme je učinilo svoje i izmišljene dijaloge sa omiljenom pop-zvezdom prekrivio je zaborav. Atena je izgarala u borbama koje su postajale sve krvoločnije. Jadnica, pokušavala je da zadrži prisebnost dok su u njenoj neposrednoj okolini bujale sile nesvesnih strasti na čelu sa Arisom. Psihula je svakog jutra bodrila Atenu da ne obraća pažnju na podrivanja iz pozadine. „Samo se dobro skoncentriši; pusti one dve bestidnice Lilit. Šta one znaju o školovanju?! Aris sa petog sprata? Pa to ti je polubrat kome si još od malena lupala čvrge.“ I tako, Psihula se dobrovoljno prihvatila glancanja Ateninog oklopa, oštrenja mača i vođenja njenih kondicionih treninga, bez obzira što do skora nije znala da očisti ni sopstvene cipele.

Ipak, na drugoj godini studija, u poslednjem ispitnom roku kada bi trebalo „uhvatiti“ uslov za treću, desilo se nešto što prevazilazi granice uljudnog ophođenja profesor-student. Atena je bila ostavljena sama na cedilu. Pismeni deo ispita odradila je bar za 8, to je bilo neosporno, ali na drugom delu matematike 2 profesor je insistirao na direktnom kontaktu, posle dokazanih teorema. „Kakva gnjavaža“, pomisli Psihula. Kada nije mogao da stavi ni jednu razumnu primedbu osorno joj se obratio: „Sve je ovo tačno kolegice, ali nema dušu!“ Bila je zgranuta. Limesi, izvodi i funkcije nemaju dušu?! Zar **njima** to treba? Što je još gore, nije se na tome završilo. Strogi

čovečuljak u neukusnom petrolej-zelenom odelu vrteo je u rukama Psihulin indeks. Čekao je... Čekao je pokajanje, molbu, pokornost, nešto što bi ga uverilo u ljudsku prirodu hladne studentkinje. To se naravno nije desilo- na žalost, ili na sreću. Sunce obli njeno lice porumenelo od besa što je uhvaćena na delu, ali Atena je čvrsto stezala njene ruke ne dozvolivši im da se slučajno sklope u kakav molećivi položaj. Posle mučnih pet minuta koji su delovali kao večnost, Psihula zatraži svoj indeks i ponosno izađe iz amfiteatra. Ne, stvarno nije njen stil da moli, pa makar je to koštalo i izgubljene godine.

V

Razdoblje mladosti nije uopšte bilo tako bajno kako to ljudi zamišljaju. Psihula nikada ne bi pristala da je „vremenska mašina“ vrati u to doba i da prođe sve to još jednom. Ni dan-danas joj nije jasno iz kojih pobuda je Afrodita, ta alhemijaska boginja bakarno-zlatne kose predivnog mirisa, odabrala baš nju, Psihulu, za svoj ogled.

Sve je to pratila komisija iz drugog realema.

Nije bilo preterano teško nagovoriti nekoga poput ove druželjubive i nadasve radoznale devojke da bude deo eksperimenta. U početku su je zabavljale reakcije drugih na njen ženstveniji izgled. Telefon se usijao od silnih poziva, a Psihulina cimerka se stalno brinula da će je Bog kazniti zbog silnih izgovorenih laži kojima su se služile da bi oterale dosadne „marsovice“. Njih dve su, onako usput, dok su ispijale kafu i grickale masline, napravile čitavu gradaciju tih nesretnih mužjaka: 1) paćenik; 2) pacijent; 3) polukandidat; 4) kandidat; 5) polufinalista i 6) finalista. Za to vreme na staračkom čelu velikog majstora pojavljivale su se bore nalik od suše ispucaljoj zemlji. Međutim, Psihula ih nije mogla spaziti, kao što nije mogla čuti ni njegov teški uzdah pun negodovanja. Uostalom, Afrodita joj je rekla da je sve „pod kontrolom“, jer je ona dobra sa Njim. „Znaš, mi smo u pozitivnoj recepciji“, šapnula je u poverenju. Psihuli je delovalo ubedljivo, šta god to uistinu značilo.

Taman kada bi se kod prosečnog posmatrača začelo zrnice zavisti, taman kada je Afrodita okupala našu junakinju u ružinim laticama, baš kada se njena lepota rascvetala do punog oblika, pojavio se neko ko je uspeo da zaintrigira Psihulino srce. (Dušu još uvek ne diramo...) Istovremeno mu se divila i plašila se tog najmračnijeg stvorenja sa kojim se ikada sreća. Činilo joj se kao da nije sa ovih prostora... Ili možda da ne pripada ovom vremenu?! Imao je tamnu, južnjačku put, pogled od kojeg se ledi krv u

žilama, dugačke, koščate prste i uzane šake... Smešno, njegovo ime moglo je odati od koje je sorte, da je samo htela da shvati. Nihtas, je često zaboravljao svoj safirni prsten na Psihulinom stočiću. Valjda je tako mislio da će imati uvid u sve što radi i sve što pomisli onda kada nije sa njim. A ona? Ona je bila luda za njim. Nije joj bilo jasno zašto je kažnjava ćutanjem, zašto odbija njenu ljubav i zašto je konačno ne pusti da ode. Dugo je trajala ta agonija, skoro sedam i po godina...

VI

Na drugom delu sveta, južnije od Olimpa, upravo na mestu na kome je davno ostavljena Psihulina duša, stanovnici morskih dubina primetili su nepoznatu pridošlicu. Bio je to crni, gotovo dvodimenzionalni ronion koji se uporno vrzmao oko brižljivo čuvane biserne kutijice. „Došao đavo po svoje“, rekli bi stari. Interesantno, nije hteo da je ukrade, samo da je otvori. Duša se migoljila, odolevala napadima neumoljivog napadača, bežala u još veće dubine misleći da će ga hladnoća morskog dna odvratiti od daljih nasrtaja. Ha, pa on je verziran za opstanak u surovim okolnostima ! Na kraju morala je da zatraži pomoć od prijatelja.

Hermes je odgovorio da bi on rado učinio nešto za nju, ali da to prevazilazi njegove sposobnosti. Afroditu nije htela ni da pita, jer ona ju je i uvalila u sos. Aris je isuviše nagle prirode, tako da bi jureći neprijatelja nehotice mogao da povredi dušu. Zevs je tih dana bio na službenom putu pa je krajnje neumesno gnjaviti ga ličnim pitanjima.

Konačno, začu se gromoglasna tutnjava koja je dopirala od nekud iz daljine. Munje su cepale noćno nebo koje se stapalo sa talasima Egeja. Izgled Posejdonovog hrama postade zastrašujući. „Sada ili nikada“, odgovarao je Uranos. „Nemamo vremena za čekanje!“ Duša se na smrt preplašila. Shvatila je samo da mora nešto pod hitno da preduzme, ali šta- to još nije mogla da nasluti. „Zašto se kriješ tu kao neka kukavica?“ Urlao je Uranos iz sveg glasa. „Kako god znaš i umeš da si se vratila Psihuli! Sada si joj potrebija nego ikada.“ Još se njegov odjek nije u potpunosti izgubio iznad pučine a Uranos se već bio teleportovao u drugu galaksiju. Oduvek je bio takav, sa elisom od supersoničnog materijala. Zatim se pomoli neka izmaglica boje ametista iza belih mermernih stubova. Kao nagoveštaj neizvesnosti, ali i kao mekana uteha, kao spas. „Biće valjda sve u redu“, ponada se duša. „Ionako više ne mogu nazad, zgnječiće me onaj zloduh.“ Mogla bi da se zakune da joj je odgovor stigao i od samog Hada, da je samo smela da kroči u katakombe koje su se odnekud otvorile. Na ulazu pećine

bilo je izgravirano škorpionovo srce, ali duši se silno žurilo pa nije imala vremena za dešifrovanje simbola...

VII

Pokušavala je sirota duša da se ponovo stopi sa ljuštrom koju je odavno napustila, ali proces nije bio ni malo jednostavan. Psihula je najpre morala da osvesti činjenicu da tako dalje ne ide. I ne samo to, morala je dobrano da poradi na sebi. „Zašto ja nisam kao svaka normalna devojka?“ Mrmljala je često, ne mogavši da ne uoči spokoj prolaznika koji i nisu očekivali bog-znašta od života. „Zato što ti ne želiš da kaplješ, ti hoćeš da se prelivaš, a to ima svoju cenu“, odgovarao je unutrašnji glas. Kad smo već kod izlivanja, nedavno je pročitala u novinama da je 21° ♁ vrlo izdašan po tom pitanju, a kada je bacila pogled na svoju natalnu kartu, makar bila i totalni laik, konstatovala je da se tu nacrtala jedna od Lilit. Ako smemo da primetimo, ova gospođica svakako nije čuvena po umerenosti.

Posle brda pročitanih knjiga koje su nudile narodu instant metode za isceljenje sopstvenih života, nakon mnogih posećenih (i dobro plaćenih) vikend-kurseva na kojima polaznici uče da pomoću tri prsta prizovu autobus (na slobodno mesto u istom gledalo se kao na Božji dar devedesetih godina), Psihula i dalje nije nalazila nikakav smisao. Da se razumemo, ma koliko ucveljena bila, ipak nije tek tako mogla uspavati Hermesa i Atenu, njene bezuslovne prijatelje. Duša je bezuspešno kružila po etru, ali nije mogla da prodre čak ni u Psihulinu auru, a kamoli da se pričvrsti za njenu fiziologiju.

Nije bila dovoljna samo dobra volja, tj. amplituda te volje za promenom izgleda da nije prešla neophodan prag, tako da je bilo sasvim izvesno da će Psihula osetiti na svojoj koži i onaj poslednji, najjači udar sudbine, kada „Šani“ treba da udari pečat i potvrdi da je ispit uspešno položen. Konačno, i on se malo umorio od praćenja, pa ima on i druge „pacijente“...

I ovu „zgodu“ uredila je Afrodita, Kronosova desna ruka. Jednog decembarskog jutra doputovala je autostradom u drevnu kraljevinu Aldebaran koja se nalazila na krajnjem istoku sveta. Tamo su joj svi dvorjani priredili lep doček, kao što i priliči jednoj boginji, ali ona se požali kralju da joj je malčice dosadno i da bi joj popodneva u zimskom vrtu bila prijatnija ako bi ih provodila sa svojom dužbenicom. Pogađate, Psihulom. Kako kralj nije mogao odbiti ni jedan Afroditin hir, posla celu svitu da dovedu Psihulu u njegov dvor. Njoj nije bilo ni do čega, pošto je Nihtas cedio poslednje kapi života iz nje bacajući je od egzaltacije do debilitacije, i sve tako u krug... Zapravo, pristala je da dođe jer nije imala snage da se objašnjava sa svim tim

ljudima. Na čuđenje svih ispostavilo se da Psihula i kraljeva žena imaju iste pretke, čak su i likom podsećale na tu lozu. Jedina razlika bila je u tome što je kraljica bila sva „na note“, dok se Psihuli fućkalo za sjaj plemstva. Treptala je kada se to od nje očekivalo, smešila se odsutno stupidnim dosetkama njihove dece, malih razmaženih snobova, i jedva je čekala da se vrati u svoj skromni dom i pati na miru. Afrodita je s vremena na vreme misteriozno nestajala kako bi Kronosu prenela svaki detalj. Suština njihove zavere sastojala se u tome da Afrodita iskoristi trenutak nepažnje i sipa koju kap čarobnog napitka u kraljevu čašu sa vinom, ne bi li se ovaj zaljubio u Psihulu. „Ništa lakše“, reče boginja ljubavi. Sirota devojka nije znala šta je snašlo. Još pre nego što je uspela da dođe k` sebi začula je kraljičine histerične povike iz susedne odaje. I sam Kronos nije želeo da propusti ovu predstavu. Odjednom, Psihulu poče da obliva hladan znoj. Obuze je drhtavica koju ona protumači kao najavu zime. Kako je mogla da pretpostavi da joj se Kronos prikrao iza leđa i da se krije iza teških zavesa? Tada dotrča Afrodita sa toplim „čajem“. No, stanje se sve više pogoršavalo. Ova smutljivica je i sama bila prevarena, kao što obično i biva. Sladunjava kraljica sa rupicama na obrazima, bila je vešta sa otrovima. Tako je to kad neko ne zna šta će sa slobodnim vremenom pa posećuje razne veštice i vračare; prerusena naravno. Ne bi ona, taman posla! Elem, napitak je začarao Psihulu i oterao je u lavirint besmisla. Kronos prvo protrlja ruke, a zatim procedi kroz zube: „Srpa mi mog, ili ćeš postati čovek, ili te neće biti!“

VIII

Ne samo što je imao reputaciju osobe od reči, već je posedovao sposobnost kontrole nad okolnostima. Samo je konzilijum iz drugog realema imao uvida u sveobuhvatnost Kronosovih moći. Zatezao je užad sa svih strana: smanjivao materijalne zalihe, navodio na preku potrebu za zaposlenjem, a ljude je pomerao kao marionete. Odjednom, Psihula se našla u grozomornom svetu odraslih, okružena prividnom sigurnošću tuđih dugogodišnjih navika. Izgubila je sebe u potpunosti. U fabrici aviona je bar upoznala zanimljive prijatelje, ali Zavod za izgradnju umalo je nije oterao preko puta, u duševnu bolnicu. Imala je utisak da svakog dana postaje sve gluplja. Niko joj nije tražio ni mrvicu znanja koje je stekla na fakultetu, a o ozbiljnijim zadacima i da ne pričamo. Važna je bila samo forma. „Radno“ vreme od sedam do tri. Užas! Tako je stekla i prvu hroničnu bolest, još jedno maslo starog lisca. Što je još gore, niko nije imao razumevanja za njene

„bubice“. Otac joj je ozbiljnim tonom saopštio da to tako treba, da svi ljudi rade i muče se... Svakog jutra, pre nego što uđe u sopstveni zatvor, pokušavala je da sačuva makar tračak nade. Prisećala se biografija velikih ljudi iz srednješkolske čitanke. Obično je čuveni pisac Taj-i-Taj morao najpre da doživi veliki peh, da bi izrastao iz pepela oplemenjen i nadasve **svoj**.

Ljubavni i poslovni jadi oterali su je kod neobičnog čoveka koji je tih dana doputovao iz daleka. Pravdala se tek pukom radoznalošću, kao i svako ko se prvi put nađe licem u lice sa nekim prorokom. On je ostavio snažan utisak na Psihulu, ali ne zato što je čarobnim štapićem poslao princa u njen život, već zato što je odmah pogodio njeno ime. Teško razumljivim ruskim jezikom rekao je nešto u stilu: „Ti treba da budeš doktor za dušu.“

„Ali kako?“ zbunjeno će Psihula. „Zar je sav moj trud do sada bio uzaludan?“ Toliike formule, poniranje u kvantno-mehaničku jamu, 6n-dimezioni prostor... Međutim, dobri prorok krupnih plavih očiju ostao je pri svome.

IX

Nikako nije mogla da izbije iz glave tu rečenicu. Umesto da se lepo uda, rodi decu i sve po redu, Psihula se zakačila za novi zadatak. „Ako već treba da budem doktor za tuđe duše, valjda ću pre toga morati da pronađem svoju“, razmišljala je.

Ostavila je da to malo odstoji do leta; tada su ionako godišnji odmori pa će imati vremena da se pozabavi tom problematikom. Sasvim „slučajno“ našla se pred njom jedna reklama za novi časopis kosmološkog naziva. Jednogodišnjom pretplatom može se dobiti i astrološka konsultacija! Delovalo je vrlo primamljivo. Odmah je okrenula telefon i ostavila podatke. Muški glas sa druge strane zvučao joj je nekako poznato, ali njegovo ime nije mogla da iskopa iz banke sećanja.

Krenula je na konsultaciju preslišavajući se usput kako da stigne do pravog ulaza. Bilo je malo zapetljano i na sasvim devetom kraju grada. „Aha, 4, to mora da je ovde“, uzdahnu jednom i zakorači u dvorište nesigurnim korakom. Onda otvori kapiju na kojoj su iskovani neki simboli: ⊗, 4, ⊙... Ispred ulaza ležerno je dočekao jedan mladi čovek duge kose. Imao je na sebi odeću od lanenog platna, skrojenu verovatno negde u Indiji. Ali nije to važno. Važno je da je on njoj tek sada bio poznat. Izgleda da nije bio samo glas u pitanju!?! Psihula se pela za njim vijugavim uzanim stepenicama sve do potkrovlja.

Tu gore atmosfera je bila neobično prijatna. Pročišćena rekla bih. Nije odmah mogla da razluči sve mirisne note koje je sadržao taj prostor: insensi orijentalnih aroma, kamfor, cimet... Udisala je sve to, kao što je htela da udahne i zrake zalazećeg sunca koji su se probijali kroz krovni prozor. Finu ambijentalnu muziku prekinuo je glas krupnijeg čoveka koji joj je išao u susret. Kriptolog, član redakcijskog tima časopisa, zatražio je dopuštenje da pomogne Psihuli bioenergetskim tretmanom. Jedva je savladavala smeh dok je on mahao rukama iznad njene glave, ali preživela je i to.

Od mladog astrologa očekivala je da joj egzaktno kaže šta da radi povodom posla na kome se smrtno dosađivala. Tada još nije poznavala kodove astrološke etike, niti joj je padalo na pamet da jedno istinski duhovno lice nikada neće donositi odluke u ime klijenata. On je potpuno mirno rekao: „Biće sve O.K. samo se opusti.“

X

Uveče, Psihula se zagnjurila u prelepe članke koji su joj doveli u stan čitav Univerzum. Nešto se otvorilo; nije znala tačno šta. Iz čista mira osetila je toplotu neposredno iznad temena. „Hm, nije valjda da je to zbog bioenergije?“ Prvobitna sumnjičavost ustupila je mesto nadi. Malo posle toga počeli su da se javljaju neki dragi ljudi sa drugog kraja sveta. Svi su je pozivali da dođe kod njih na odmor... Otvaralo se bezbroj novih mogućnosti.

Prvi put u životu Psihula je poželela da zadrži mir u sebi. Mir koji je osetila u vazduhu, tamo u Ulici Lordova.

Sa nestrpljenjem đaka-prvaka iščekivala je septembar. Tada će početi predavanja koje drži Apolon, učitelj čije se znanje ne završava na tome „šta zvezde kažu“. (Gnušala se te otrcane rečenice!)

Naravno, Psihula je nagovorila i svoju drugaricu Hestiju da pođe sa njom. Dopalo joj se. Obe su širom otvorenih očiju pratile njegovo izlaganje. Psihula je upijala svaku reč. „Da li je moguće da sam to znanje već imala u sebi i da ga je guru samo probudio?“ Delovalo je nestvarno. Ceo zodijak ubrzo je postao živopisan. Uživala je u tome što može govoriti u šiframa a da je razume samo onaj kome je to namenjeno.

Nije se tu odvijala samo astrološka nastava. Uostalom, kako bi neko i mogao da zaviri u tajne Kosmosa ako ga posmatra suženom svešču iziritiranog potrošačkog mentaliteta. Ubrzo su Psihulu prozvali fiksnom zvezdom tog prostora. Ostajala je do kasno u noć vežbajući izračunavanja, tumačenja natalnih karata, ali i učeći meditaciju, yogu, pranayamu...

Ponekad se „slivala“ niz fotelju u uglu, onemoćala od pisanja, ali i dalje je bila svim svojim bićem u materiji.

Ostali polaznici, iako međusobno vrlo različiti, uvažavali su u potpunosti jedni druge. Učitelj im je još u startu objasnio da svako od njih predstavlja „molekul“ onog drugog i to je tako funkcionisalo.

Sam od sebe Psihuli se javljao onaj tanani trenutak između sna i jave, kada je jasno mogla da oseti pulsiranje u predelu pupka. Odatle je mogla sve. To je bio znak da je „u centru“, da je postigla dugo željeni mir. Nije morala da putuje do Delfa, jer težište sveta nalazilo se upravo u njoj. Duša je najzad pronašla kanal da dopre do nje.

XI

Proces koji su pokrenule Hestija i Psihula imao je širok spektar delovanja. Iako svesne da su ključnule tek po koju mrvicu mudrosti, odnosi sa drugim ljudima spontano su postajali mekši, humaniji, topliji.

Njih dve su gotovo svake večeri dugo, dugo prepričavale poslednje predavanje. Neke stvari jednostavno nisu bile lake za metabolisanje, npr. „Stvarno je samo ono što je lepo.“ Ili: „Ne može nam se dogoditi ništa za šta mi nismo dali zeleno svetlo“... Bilo je krajnje iluzorno tražiti egzaktne dokaze za tako nešto. Ipak, Psihula je svakim danom bivala ubeđenija u postojanje smisla. „Pa, smisao je oduvek egzistirao, samo sam ja imala vrlo uzak ugao posmatranja. Ako se samo uzmu u obzir i dela iz prošlih inkarnacija, onda se postavka stvari značajno menja.“

Vera je došla sama po sebi, tiho i neprimetno. Možda je najveća Apolonova vrlina bila u tome što mu je uspevalo da „otopi“ tvrde stavove i uverenja. Psihuli je odgovaralo što nikada nikome nije rekao : Uradi to i to... Onakva kakva je došla kod njega, kao ruža s dva-tri trna, sigurno bi uradila suprotno, makar iz inata. Učitelj je naizgled pričao neke svoje „pričice“ koje niko posle ne bi ni umeo da prepriča običnom slušaocu. One su se iz solarnog pleksusa širile uvis, spiralnom putanjom, baš kao što su krckave stepenice vodile ka nebu.

XII

Ako ne možete da dočekate rasplet sa Nihtasom, moram vam reći da je Psihula konačno otkrila „magične reči“ za njega. Uspela je da ga se oslobodi

tako što mu je stavila do znanja će biti tu da mu pomogne, ako mu zatreba. Ko bi mogao pomisliti da se nekog možeš rešiti **prihvatanjem** ?

Što se tiče kralja i kraljičinog zmijskog legla, i njih je prevazišla. Naime, pošto se izmirila sa Kronosom i konačno shvatila njegove dobre namere, Psihula sa punim poverenjem zatraži savet od njega. Kronos, onako ćutljiv kako ga Bog dade, samo joj ćušnu u džep jedan pergament. Na njemu je drhtavim rukopisom bila ispisana adresa izvesnog Hirona. On je stanovao na pet čvorova odatle. Kada ga je pronašla, Psihula spazi da je i sam ranjen, samo što je njegova rana, za razliku od njene, bila vidljiva. Kentaur, šaman po čuvenju, saopšti devojci da on ne može u potpunosti da je isceli, ali da će biti tako ljubazan da je preveze do manastira Unukalhai koji se nalazi na drugoj obali.

Šta će, kud će, Psihula pristade.

Još nije bilo svanulo, pa je Psihula morala da ostane na obali dok ne dođe monah i otključa manastir. Međutim, pre nego što je počeo da je hvata san, ona primeti svetlucavu priliku iznad vode. Zastade joj dah od divljenja. Ispod njegovih stopala praćaknu se jedna riba. Bio je to Arhandel Rafael, glavom i bradom. Nežno je pomilova po kosi, a onda, kao da je znao kojim je povodom došla, poprskala je lekovitom tečnošću iz svoje čaturice. Psihula se prenu, odjednom obasjana nekom mlečnobelom svetlošću. Osećaj je nije varao, kraljičine čini najzad su poništene.

Već se crvenkasta kugla pomaljala iza horizonta, a Psihula ugleda nesvakidašnji prizor. Osoba koju je najmanje očekivala da sretne bio je Had. On se inače nikada ne eksponira, ali sada je delovao zadovoljno, kao da se nameračio da promeni nečiji život. Kada je prebrojala strele u njegovoj ruci, na usnama joj zaigra osmeh. Setila se tada svog učitelja koji bi joj sigurno rekao: „Zaviri u efemeride, sve je tu.“

Psihula reši da tako čista uđe u manastir i zapali sveću. Dok je to činila, poželela je dug i srećan život kralju i njegovoj ženi, i posle male stanke ipak prošapta: „Samo budite što dalje od mene.“

XIII

Nekoliko meseci kasnije, Psihula usni neobičan san.

Kao ona je na času nacrtne geometrije (od koje se uglavnom ježila). Umesto njenog profesora, sa dnevnikom se pojavljuje Henri Miler. Crta nešto po tabli i zadaje učenicima da šrafiraju neki presek. Svi polušno prihvataju zadatak, a Psihula izvlači iz klupe **Rakovu obratnicu** i počinje da

škraba po koricama. Nacrtala je prvo ceo zodijački krug, a zatim je izvukla osu preko $0^{\circ} \text{♁} - 0^{\circ} \text{♂}$. Tada pristupi simetričnim preslikavanjima sopstvenog horoskopa, koristeći teoremu ogledanja.

Na papiru je sve izgledalo mnogo jasnije. Antiscija $\text{♀} \text{♄} \text{♃}$ u 12. kući. Sve to u opoziciji sa najmalefičnijom zvezdom Algol, koja je opet postavljena pod uglom od 90° u odnosu na ♄ . Uz to antiscija $\text{♀} \text{♄} \text{♃}$. Psihula tada sa užasom počne da povezuje priču.

Meduzina i Posejdonova grešna ljubav zbilja se upravo u Ateninom hramu, što je boginju silno ražestilo. Zbog toga je i pristala da pomogne Perseju pozajmljujući mu uglačani štit i obezbeđujući mu dovoljno svetla da izvede ubistvo. „To joj nije bilo teško kad se već nalazila na ekvidistancu između ☉ i ♃ “, pomisli. Hermes je takođe pripomogao svojim krilatim sandalama koje su omogućile Perseju da se vine u vis i tako odrubi glavu trudnoj ženi.

Posle gnusnog čina, Perseja su proganjale Meduzine sestre, ali zbog Hadovog magičnog plašta koji ga je načinio nevidljivim, nisu mogle da ga sustignu.

„Ali to mora da je negde zapisano! Primarno zlodelo sigurno je ostavilo traga.“ Bunila se Psihula u snu i nastavila da traga.

Kada je zarotirala horoskop za 4 života unazad stigla je do devete kuće. Tu je esencija zla, predstavljena preko vladara kuće prošle inkarnacije ♁ , i ♃ sa kojim se Psihula sada najviše saživela, a oni su pritom i retrogradni.

„Da li sam zato sada rođena pod brojem 4? Da li to znači da u ovom životu mogu da završim sa porodičnom karmom?“

Pitanja su se nizala, a njeno srce je sve jače kucalo.

Na drugom kraju opozicije nalazio se ♄ , planeta koja vlada četvorkom. U tom času Psihula primeti na noćnom nebu zvezdu Ahernar. Kronosove staračke oči ispuniše se suzama. Poželela je da ga uteši, ali onda shvati da su to suze radosnice. Onda Kronos tiho reče: „Dušo, budi srećna što će se na tebi završiti ciklus loše karme koja je oštetila mnoge grane tvog porodičnog stabla, ali ne i koren...I reci Zevsu da mu je oprošteno...“

Dušica Miljković